

Chương 40

Lâm Hạo Hiên chịu khổ phản bội (2)

Lương Hồng Xu dẫn người đi vòng vo cả buổi, từ đầu đến cuối vẫn không tìm được Sở Dật Đình, cuối cùng nàng và một đám thủ hạ dần đi xa.

Sau khi bóng hình bọn họ biến mất hồi lâu, Tô Hồng Tụ mới biết rõ mà còn cố hỏi: “Này, nghĩa muội kia của ngươi, có phải tới tìm ngươi không?”

Lúc đó, mới phát hiện Sở Dật Đình bên cạnh chẳng biết đã không thấy từ lúc nào.

Cúi đầu xem xét, Sở Dật Đình đã sớm xuống dưới, ngồi chồm hồm bên dòng suối giống như rửa mặt.

Hừ, không nói thì thôi, ngươi không nói, ta không biết sao?

Tô Hồng Tụ dương dương đắc ý nghĩ, Lương Hồng Xu đã sớm gần như triệt để nói hết chuyện trong lòng của ngươi và nàng ta cho ta biết.

May mà khi đó ngươi và nàng ta không có gì, nếu ngươi cũng dám như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, xem ta có... không.

Hả?

Tô Hồng Tụ nghĩ đến đây, trong lòng chột hồi hộp.

Ta... Rốt cuộc ta muốn làm gì?

Sao ta lại để ý chuyện của hắn như vậy?

Cọc gỗ kia, hồ lô cửa miệng kia, ta mới không quan tâm chuyện của hắn, ta chỉ muốn để cho hắn giải huyết chú trên người ta thôi!

Tâm phiền ý loạn một lúc, nhìn mặt trời lên cao, sắc trời không còn sớm, Tô Hồng Tụ quyết định xuống cây, đến bên bờ suối rửa mặt một chút.

Nhưng không ngờ lúc bò xuống cây, chân trượt, hơi lão đảo, “A” một tiếng mặt ngã thẳng xuống dưới.

Thảm, xong rồi, lần này gương mặt này sao cũng không giữ được rồi, dưới cây có một bụi cây gai lớn rậm rạp.

Đang tâm hoảng ý loạn, tâm loạn như ma, đột nhiên trên người nhẹ bẫng, rơi xuống rồi ngừng lại.

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt, vừa lúc đối diện với hai mắt Sở Dật Đình.

Bốn mắt nhìn nhau một lát, Sở Dật Đình khẽ buông tay, ném mạnh Tô Hồng Tụ trên mặt đất.

Đau đến nàng nhe răng há miệng.

Nàng vừa bò lên từ trên mặt đất, vừa nghiến răng nghiến lợi nhìn Sở Dật Đình, thấy hắn quay lưng với mình, Tô Hồng Tụ tức giận không thôi.

Nàng chạy đến trước mặt hắn, oán hận nhìn hắn.

Nhưng không ngờ tiểu tử này thấy nàng đi đến đối diện với mình, lại cúi đầu.

Tô Hồng Tụ nào chịu từ bỏ ý đồ, đột nhiên thò đầu ra, đưa cả mặt tới dưới mặt Sở Dật Đình, khuôn mặt vẫn mang theo oán hận nhìn về phía hắn.

Đến khi Sở Dật Đình nhìn thẳng nàng vài lần, lúc này nàng mới vui sướng hài lòng đưa đầu ra, đương nhiên cũng khôi phục bình thường.

Khóe miệng Sở Dật Đình hơi co giật, không nói một lời, quay đầu rời đi.

Tô Hồng Tụ lập tức như cái đuôi nhỏ không chịu bỏ rơi chăm chú đi theo.

Suốt dọc đường, chỉ nghe thấy tiếng cười êm tai dễ nghe như chuông bạc của Tô Hồng Tụ không ngừng quanh quẩn trong rừng: “Dật Đình ca ca, mau nhìn, trái cây màu đỏ trên cây kia là cái gì vậy? Người có thể hái một trái cho ta không?”

“Dật Đình ca ca, ta không muốn về nhà, ta có thể về nhà với người không?”

“Dật Đình ca ca, người đi chậm một chút, ta không theo kịp.”

Nếu đổi thành người khác, bất kỳ là ai, chỉ cần là nam nhân, bị Tô Hồng Tụ dùng giọng nói êm tai mềm mại như vậy năn nỉ, không biết sẽ rung động như thế nào, không chỉ hái trái cây cho nàng, đưa nàng về nhà, cho dù đưa tính mạng cho nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc người Tô Hồng Tụ năn nỉ là Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình thật sự không khác gì cục gỗ núi băng, mặc kệ Tô Hồng Tụ nói gì với hắn, năn nỉ hắn cái gì, từ đầu đến cuối hắn không nói lời nào, một chữ cũng không trả lời nàng.

Không nói thì thôi, hừ.

Ngày mai ta còn tìm hắn, từ nay về sau mỗi ngày ta đều quần quýt lấy hắn, không tin trong tương lai hắn không chịu ta nói gì nghe vậy, ngoan ngoãn phục tùng.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi cao hứng lên.

Đi tới đi lui, bất tri bất giác, đã vào thành, một buổi sáng không ăn gì, Tô Hồng Tụ đói bụng lắm, nhìn thấy một cửa tiệm bán bánh bao, lập tức vội vã chạy đến.

“Dật Đình ca ca, người đói chưa, có muốn ăn bánh bao không?”

Tô Hồng Tụ cười híp mắt hỏi Sở Dật Đình, Sở Dật Đình cũng không trả lời, lại dùng bước, đứng ở góc đường cách không xa Tô Hồng Tụ.

Hừ, giả bộ lạnh lùng cái gì, rõ ràng chính là muốn ăn!

Tô Hồng Tụ chép miệng, hỏi chủ tiệm muốn mua mười cái bánh bao, móc túi tiền ra muốn đưa bạc, nhưng mà, khi cầm túi tiền trên tay, dùng sức sờ, Tô

Hồng Tụ lại ngẩn ngơ, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tràn đầy rầu rĩ và kinh ngạc.

Không có tiền.

Hôm qua lúc nàng đi ra, mặc dù mang không ít bạc, nhưng sớm đã bị nàng mua đồ lung tung tiêu hết lúc đi dạo phố đêm qua rồi, hiện giờ trên dưới người, không tìm ra được một đồng tiền.

Đang không biết làm sao, đang không biết làm như thế nào, ngược mắt nhìn bánh bao nóng hôi hổi nuốt nước miếng, một bàn tay màu lúa mạch xương cốt rõ ràng đột nhiên thò tới từ phía sau.

Là Sở Dật Đình.

“Cầm lấy đi, tiền bánh bao.”

Sở Dật Đình lạnh lùng như băng nói, đưa tiền cho chủ tiệm bánh bao, cũng không quay đầu lại, xoay người rời đi.

Tô Hồng Tụ sững sốt, thế mới biết, vừa rồi Sở Dật Đình đứng ở góc đường, cũng không phải vì đợi nàng, mà vì sớm phát hiện nàng đã tiêu hết tiền trên người, chuẩn bị trả tiền giúp nàng.

Ngực lập tức nóng lên, ấn tượng tốt với Sở Dật Đình lại tăng thêm vài phần.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, rất kỳ quái, Sở Dật Đình nên biết Vệ Thập Nhị đã đưa biệt viện ở ngoại ô Kinh thành cho nàng, ngày đó hẳn cũng ở đó, nhưng dường như hẳn lại không đưa Tô Hồng Tụ về phủ Thừa tướng, càng không dẫn nàng về biệt viện của Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ kỳ quái hỏi hẳn: “Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?”

Sở Dật Đình thản nhiên nói: “Ta có vài tòa nhà trên con đường này, ta đưa cho ngươi một căn nhà, từ nay về sau, ngươi ở lại đây.”

Nói xong, hai người đã dừng lại trước một căn nhà đặc biệt trang nhã, nhìn có vẻ rất giống dinh thự phủ Thừa tướng thu nhỏ.

“Tại sao? Bản thân ta có nhà ở.” Tô Hồng Tụ không rõ chân tướng, tiếp tục đuổi theo Sở Dật Đình hỏi.

Giọng Sở Dật Đình vẫn nhạt nhẽo như cũ, nghe không ra cảm xúc đặc thù gì: “Ngươi ở trong phòng ốc hẳn đưa, ngươi khác sẽ nghĩ đến hai người có quan hệ không rõ ràng gì đó.”

Tô Hồng Tụ “A” một tiếng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ta ở trong phòng ngươi đưa cho ta, người khác còn không phải sẽ cho rằng ta và ngươi có quan hệ không rõ ràng gì đó sao?

Hơn nữa, Sở Dật Đình vốn chẳng phải người Đại Chu, sao lại có nhà ở Đại Chu?

Có phải vì muốn bố trí cho nàng, đi mua cả đêm chứ?

Mắt thấy Sở Dật Đình muốn đi, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi hơi không muốn.